

## БАЧО КИРО УЧИТЕЛЪ

Киро Петровъ училъ въ Батошевския манастиръ при игумена на манастира отецъ Хаджи Макарий. Той изучилъ наустницата и псалтира и се готвѣлъ да става калугеръ, но пасѣлъ и манастирскитѣ говеда.

Единъ день Киро се замислилъ дълбоко. Мислилъ, мислилъ и една нощъ избѣгалъ отъ манастира.

Майка му го посрещнала радостна. И тя не искала чедото ѝ калугеръ да става. Баща му го условилъ за учителъ въ близкото село Коювци. За шестъ месеци заплата — 115 гроша:

Затуптѣло радостно сърдцето на малкия учителъ Киро. Затуптѣло радостно, но и съ уплаха. Той билъ едвамъ четирнадесетъ годишенъ. Неговитѣ ученици, макаръ и помалки отъ него, мнозина го надвишавали по рѣстъ. Пъкъ и въ учението нѣкои отъ тѣхъ не били по-назадъ отъ него. А единъ-двама дори чели по-хубаво отъ него псалтира.

Голѣма мъжа налегнала малкия даскалъ Бачо Киро, както го викали ученицитѣ му. Мъжа и срамъ, че не знае голѣма наука. Само съ наустницата и псалтира, той виждалъ, не може да бжде добъръ учителъ.

Въ близкото село Агатово отворилъ училище даскалъ Дочо. Той билъ по-възрастенъ отъ даскалъ Киро и билъ доста строгъ учителъ. Всички го хвалѣли и за ученостъта му.

Малкиятъ учителъ Бачо Киро, щомъ пускалъ вечеръ ученицитѣ, стѣгалъ царвулитѣ си, нарамвалъ торбата, напускалъ скришомъ селото и отивалъ при даскалъ Дочо. На сутринята се връщалъ и училъ своитѣ ученици... Никой не знаелъ за тия нощни пжтувания на малкия учителъ. И лека-полека даскалъ Киро започналъ да се окопитва. Той съ мъжа понасялъ подигравкитѣ на нѣкои свои ученици. Всѣки присмѣхуленъ погледъ се забивалъ като остъръ ножъ въ сърдцето му.

Много пжти неговото сладкодумие, което билъ наследилъ отъ майка си, го избавяло отъ неловко положение. Той почвалъ да разказва приказки на ученицитѣ си. Ученицитѣ му го зяпвали въ уста и се усмирявали. Еднажъ, когато немирнитѣ му ученици го прекалили, Бачо Киро имъ разказалъ следната приказка:

— Единъ день дѣдо Господъ рекълъ на дѣда Адама: